

Kilátás a csúcsról

Nem csak a részlegek közötti és a részlegeken belüli rivalizálás szintjén fordult elő, hogy bankárok a visszaesések idején a pénzügyek helyett inkább a politikára koncentráltak. A jelenség látható volt sok befektetési bank legtetején is ekkoriban. Ha az alkalmazottaknak elvette a kedvét az a fajta politikai ügyeskedés, amely lefoglalta Harlandot és engem, aggodalmaikat csak növelhette volna, ha megnézik, mit játszanak a vezetői szinten. A Goldman Sachs-nál Hank Paulson kihasználta a lehetőséget, hogy elintézte korábbi összeesküvő társait, Thorntont és Thaint. A Morgan Stanley-nél az elnököt és működésért felelős igazgatót, John Macket a vezérigazgatót, Phil Purcell túrta ki. Ez napvilágra hozta azokat a feszültségeket, amelyek annál a cégnél érlelődtek, melyet a négy évvel korábbi összeolvadás óta ez a két ember vezetett.

Ironikus módon a Morgan Stanley és a Dean Witter Discover között 1997 februárjában bejelentett összeolvadás egy olyan tranzakció tankönyvi esettanulmánya, amelynek üzleti szempontból működnie kellett volna. És ahogyan Purcell szerette is bizonyítani elemzői prezentációkon, a tranzakció 1997. májusi lezárása után az egyesült cég részvényei valójában túlteljesítették a vetélytársakéit a fellendülés során. Am az egyesülésből származó nyelvtörő név – Morgan Stanley Dean Witter Discover – jelképezte azt is, milyen esetlenül illett össze a két cég kultúrája.